

[Arne Melchior]

relse om kultureksport, og når han kommer med lovforslag inden for teater- og museumsområdet. Så kan vi tage kulturdebatter, men ikke på den her givne foranledning.

Helge Sander (V):

Modsat hr. Arne Melchior vil jeg meget gerne rette en tak til kulturministeren. Det er jo skik og brug, at man gør det her i Tinget. Jeg synes, der er ekstra god grund til at gøre det i dag, fordi ministeren har påpeget nogle ting i sin besvarelse til hr. Poulsgaard, som jeg synes er særdeles relevante, når nu forespørgslen er rejst i lyset af betalingsbalancesituationen.

Kultur er jo særdeles importlet, og i den forbindelse kunne det måske være relevant at nævne en ting, som hr. Poulsgaard heller ikke er opmærksom på. Det er, at vi jo har en fantastisk kultureksport. Det er noget, der har været i kraftig udvikling. Netop det, at kulturlivet og erhvervslivet går hånd i hånd, tror jeg er meget, meget vigtigt ikke bare for erhvervslivet og for kulturen, men såmænd for hele Danmark.

Hr. Poulsgaard har ret i, at økonomien er vort største problem, men jeg vil nu tillade mig at sige, at det vigtigste problem er kulturen. Selv om vi inden for Venstre taler meget om økonomi, er det nu aldrig hverken økonomien, lovene eller cirkulærerne, der binder et folk sammen. Det er i langt højere grad den fælles historie og de folkelige bevægelser, som giver en summende aktivitet rundt omkring i landet.

Det er væsentligt at understrege, at det klart er en misforståelse, når der mange gange bliver givet udtryk for, at Det Kgl. Teater og Statens Museum for Kunst osv. er det, der er kultur. Det er så afgjort også kultur. Men der er noget, der er meget vigtigere, noget, der er langt bredere, og derfor vil jeg gerne understrege det, som vi så ofte gør i Venstres kredse. Vi bevæger os på mindst to niveauer, nemlig bredde og kvalitet. Og så vil jeg oven i købet sige, at det er lidt farligt, for således som vi taler om bredde, er der så afgjort også tale om kvalitet. Det var måske mere rigtigt at sige, at vi har kulturaktiviteter, der er mere jordnære, og så de mere storslåede ting, hvor vi oplever det ypperste inden for hver kunstart.

I kulturelle sammenhænge taler vi jo meget medier i disse år, og jeg synes, vores lokalradio-problematik giver et ganske godt billede af den

bredde og den niveauforskel, der er, uden at noget behøver at være bedre end andet. I Danmarks Radio og også visse lokalradioer har vi det, man må kalde en professionel behandling af mediet. Når vi kommer ud til møder – jeg tror helt sikkert, det gælder alle medlemmer af Folketinget – bliver vi gang på gang interviewet af forskellige lokalradioer, der kan være mere eller mindre professionelle. Men netop disse måske allermest amatøragtige radioer synes jeg er fantastisk interessante. De er en del af demokratiet set i lyset af den udvikling, der er sket på det elektroniske område, men samtidig udviser de et engagement, som er meget, meget stort. De ting er det absolut væsentligt at fastholde.

Når vi taler om kultur som det mere jordnære og det storslåede, kan jeg ikke lade være med at fortælle en historie, jeg har oplevet på nært hold.

Jeg stammer fra landets mindste sogneenhed inden kommunesammenlægningen i 1970, det lille Ørre Sogn, hvor vi havde et forsamlingshus, der sammen med posthuset og skolen forsvandt lige så stille i 1960'erne og begyndelsen af 1970'erne. Her har man med ganske få midler fået retableret sognets forsamlingshus, således at det er blevet stedet, hvor man samles om stort set alt, hvad der foregår i sognet. Ganske få midler er der anvendt, men man har fået skabt noget, hvorom der er et fantastisk fællesskab. De mest populære arrangementer, man har, er noget, man kalder sangaftener, og man har også forskellige foredrag. Det er noget, som har samlet dette lille sogn mellem Herning og Holstebro.

Det er et eksempel på det, jeg vil kalde den jordnære kultur, som ikke behøver at koste millioner, men som har akkurat samme værdi, som når vi f.eks. taler om Det Kgl. Teater. Det er noget helt andet, og inden for Venstre er vi også parat til at erkende, at det at have en nationalscene er vigtigt, og at det koster penge. Men det kræver til gengæld kvalitet, og jeg må beklageligvis sige, at dér føler jeg næsten kun, vi har oplevet ævl og kævl, siden vi lavede den store ombygning til mange, mange millioner kroner. Snart kan der ikke spilles, snart kan der ikke danses, og snart kan der ikke synges af vidt forskellige grunde.

Vi beskæftiger os jo oftest med det tekniske og administrative, men jeg må sige, at det var for mig meget, meget påfaldende, da jeg i Ber-